

दानिएलचे पुस्तक - पंच्याऐंशी क्रमांक

प्रेषितीय प्रवासाचे उलगडणे: ऐतिहासिक मैलाचे दगड यांचा दैवी संबंध

Jeff Pippenger

2024-02-18

१८६३ मधील बंडानंतर एकशे सव्वीस वर्षांनी, १९८९ मध्ये दानिएल अकराच्या शेवटच्या सहा वचने उघड करण्यात आली. त्या वर्षी प्रथम उघड झालेले ज्ञान म्हणजे पवित्र इतिहासातील सुधारणारेषांची ओळख, आणि त्या सर्व एकमेकांशी समांतर आहेत ही प्रकटीकरणात्मक जाणीव. त्यानंतर १९९२ मध्ये, शेवटच्या सहा वचनांवरील प्रकाश उलगडू लागला. या सत्यांचे पहिले सार्वजनिक सादरीकरण १९९४ मध्ये झाले, आणि त्याचा विषय सुधारणारेषा हा होता. १९९६ मध्ये The Time of the End, या शीर्षकाचे एक नियतकालिक प्रकाशित करण्यात आले, ज्यामध्ये दानिएल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांची ओळख करून देण्यात आली.

१९९६ हे ते वर्ष होते की ज्यामध्ये संदेशाचे औपचारिकीकरण करण्यात आले; हा असा एक मार्गचिन्ह आहे की जो १८३१ मध्ये विल्यम मिलर यांच्या संदेशाच्या औपचारिकीकरणाशी समांतर आहे. मिलर यांचा संदेश हा न्यायनिवाडा उघडण्याच्या घोषणेचा होता, आणि दानिएल अकराच्या शेवटच्या सहा वचने ही न्यायनिवाडा संपण्याची घोषणा होती. मिलर यांच्या संदेशाचा विषय बायबलमध्ये प्रकट केलेला भविष्यवाणीचा काळ हा होता. दानिएल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांचा विषय आधुनिक रोम (उत्तरच्या राजाचा बनावट प्रतिरूप) हा होता. मिलर यांना प्रकट केलेली कार्यपद्धती म्हणजे भविष्यवाणीच्या अर्थनिर्णयासाठीचे त्यांचे १४ नियम होते. १९८९ मध्ये प्रकट करण्यात आलेली कार्यपद्धती ही सुधारणा चळवळीची "ओळीवर ओळ" ही होती.

मिलर यांच्या कार्यात देवाच्या वचनाची अधिकृत स्थापना समाविष्ट होती; ही स्थापना त्या पोपसत्ताक परंपरा व रूढी यांच्या विरोधात होती, ज्या बारा शंभर साठ वर्षे जगात प्रभावी राहिल्या होत्या. या कारणास्तव, मिलर यांचा संदेश प्रथम 1831 मध्ये प्रकाशित झाला (अशा प्रकारे मिलर यांचा संदेश औपचारिकरीत्या स्थापित झाला), म्हणजेच किंग जेम्स बायबल निर्मित झाल्यानंतर नेमके दोनशे वीस वर्षांनी. प्युचर फॉर अमेरिका यांचे कार्य म्हणजे लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या वेळी पोपसत्तेच्या प्राणघातक जखमेचे उपचार करण्यात संयुक्त संस्थानांची भूमिका कोणती आहे, याची ओळख पटविणे होय. या कारणास्तव, The Time of the End हे मासिक 1996 मध्ये प्रकाशित झाले (अशा प्रकारे संदेश औपचारिकरीत्या स्थापित झाला), म्हणजेच 1776 मध्ये संयुक्त संस्थानांच्या प्रारंभानंतर नेमके दोनशे वीस वर्षांनी.

प्रत्येक सुधारणा चळवळीच्या विषयाला एका ऐतिहासिक संदर्भबिंदूशी जोडणारी ती दोनशे वीस वर्षे ओळखली गेली नव्हती; सप्टेंबर ११, २००१ नंतर बराच काळ लोटल्यावरच ती ओळख पटली, कारण त्या दिनांकास तिसरे "हाय" आल्यावरच प्रभूंनी आपल्या लोकांना यिर्मया अध्याय सहा, वचने सोळा व सतरा येथील जुन्या मार्गाकडे परत नेले. तेथेच "सात वेळा" यावरील प्रकाश पुन्हा शोधून काढण्यात आला, आणि तो प्रकाश उलगडत गेला तसतसे हे स्पष्ट झाले की दानियेल आठ, वचने तेरा व चौदा, यांना परस्पर जोडणारी संख्या दोनशे वीस हीच आहे. वचन तेरा मध्ये भविष्यवाणीतील इतिहासाच्या "chazon" दृष्टान्ताची ओळख करून दिली आहे, आणि वचन चौदा मध्ये "the appearance" या "mareh" दृष्टान्ताची ओळख करून दिली आहे. त्या दोन वचनांतील संबंधच गब्रीएल दानियेलला शिकविण्यास आला होता, आणि दानियेल शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, जे त्या दोन दृष्टान्तांमधील संबंध समजू लागतात.

तेराव्या वचनातील दृष्टान्त "सात काळ" (दोन हजार पाचशे वीस वर्षे) दर्शवितो, आणि चौदाव्या वचनातील दृष्टान्त तेवीसशे दिवस (वर्षे) दर्शवितो. यहुदा, यरुशलेम आणि पवित्रस्थान यांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या यहुदाच्या दक्षिण राज्याविरुद्धचे "सात काळ" इ.स.पू. ६७७ मध्ये सुरू झाले, आणि यरुशलेम व पवित्रस्थानाच्या पुनर्स्थापनेची ओळख

करून देणारी तेवीसशे वर्षे इ.स.पू. ४५७ मध्ये सुरू झाली.

दोनशे वीस वर्षे या दोन दर्शनांना एकत्र बांधतात, आणि दोनशे वीस ही संख्या मूर्तिपूजकत्व व पोपशाही यांच्या उजाड करणाऱ्या सत्तांद्वारे सैन्यदल व पवित्रस्थान यांचे तुडविणे—जे विखुरणे आणि देवाचा क्रोध म्हणून दर्शविलेले आहे—यांच्यामधील संबंधाचे प्रतीक म्हणून ओळखली गेली. त्या दोनशे वीस वर्षांनी पवित्रस्थान तुडविण्याच्या सैतानी कार्याचे दर्शन आणि त्याच मंदिराच्या पुनर्स्थापनेच्या देवभक्तिपूर्ण कार्याचे दर्शन यांना एकत्र जोडले. म्हणून दोनशे वीस वर्षे हे एक पवित्र संबंध दर्शविणारे प्रतीक आहे.

जसे मिलराइट चळवळीचा अंत १८६३ मधील बंडखोरीवर झाला, आणि त्यानंतर एकशे सव्वीस वर्षांनी तिसऱ्या देवदूताची चळवळ प्रकट झाली, अशा रीतीने हे अधोरेखित झाले की त्या दोन चळवळी "सात वेळा" (एकशे सव्वीस) या प्रतीकवादाने परस्पर जोडलेल्या होत्या; त्याचप्रमाणे, दोनशे वीस वर्षांच्या कालखंडाने १८३१ मध्ये मिलरने बायबल संदेशाची स्थापना केली ती १६११ मध्ये किंग जेम्स बायबलच्या निर्मितीशी जोडली, तसेच हाच कालखंड Future for America यास अमेरिकेच्या अंताची ओळख करून देत असताना अमेरिकेच्या प्रारंभाशीही जोडत होता.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी, कराराचा दूत अचानक त्या मंदिरात आला, जे त्याने इ.स. १७९८ पासून—पहिल्या क्रोधाच्या समाप्तीपासून—इ.स. १८४४ पर्यंत, म्हणजे शेवटच्या क्रोधाच्या समाप्तीपर्यंत, छेचाळीस वर्षांत उभारले होते. त्याच्या मंदिरात प्रवेश करण्यापूर्वी मध्यरात्रीच्या हाकेच्या चळवळीत पवित्र आत्म्याचा वर्षाव झाला होता; आणि त्या घटनेचे पूर्वचित्रण ख्रिस्ताच्या यरुशलेममध्ये झालेल्या विजयी प्रवेशाने झाले होते. हे दोन साक्षीदार सिद्ध करतात की, शेवटच्या दिवसांत मध्यरात्रीच्या हाकेची चळवळ पुन्हा घडेल तेव्हा, ख्रिस्ताने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिरास उभे केलेले असेल. ज्या दोन चळवळींमध्ये दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील मध्यरात्रीची हाक पूर्ण होते, त्या एकमेकींशी समांतर आहेत.

"दहा कुमारींच्या दृष्टांताकडे माझे वारंवार लक्ष वेधले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होईल, कारण त्याचा या काळाशी विशेष संबंध आहे; आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणे, तो पूर्ण झाला आहे आणि काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून राहील."
Review and Herald, August 19, 1890.

मिलेराइट्सचा इतिहास (पहिल्या देवदूताची चळवळ) हा १७९८ मध्ये दानियेलाचे पुस्तक उघडण्यात आले तेव्हा आरंभ झालेल्या देवाच्या सामर्थ्याच्या क्रमशः वाढत जाणाऱ्या प्रकटीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतो. ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी प्रकटीकरण दहा मधील देवदूत खाली उतरला तेव्हा ते सामर्थ्य अधिक वाढले. त्यानंतर १९ एप्रिल, १८४४ रोजी पहिली निराशा आली, आणि अखेरीस ती १२ ऑगस्ट, १८४४ पासून एक्सेटर छावणी सभेत पवित्र आत्म्याच्या ओतण्यास कारणीभूत ठरली; आणि ते २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत संपूर्ण देशभर भरतीच्या प्रचंड लाटेसारखे पसरत राहिले.

फ्युचर फॉर अमेरिका (तिसऱ्या देवदूताची चळवळ) यांचा इतिहास हा देवाच्या सामर्थ्याच्या क्रमशः वाढत जाणाऱ्या प्रकटीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्याची सुरुवात १९८९ मध्ये दानिएलाचे पुस्तक उघडण्यात आले तेव्हा झाली. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत खाली उतरला तेव्हा ते सामर्थ्य अधिक वाढले. त्यानंतर १८ जुलै २०२० रोजी पहिली निराशा आली, जी शेवटी पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाकडे नेईल; आणि तो पृथ्वीवर वणव्याप्रमाणे पसरत राहील, जोपर्यंत मायकल उभा राहत नाही आणि मानवी परीक्षाकाल समाप्त होत नाही.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी अनेक भविष्यवाण्या पूर्ण झाल्या; त्यामुळे हे स्पष्ट होते की लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या वेळी पुन्हा अनेक भविष्यवाण्या पूर्ण होतील. त्या भविष्यवाण्यांपैकी एक म्हणजे हबक्कूक अध्याय दोनमध्ये दर्शविल्याप्रमाणे दृष्टांताचा विलंब होय. हबक्कूक अध्याय दोनने पहिल्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या चळवळींचा अनुभव ओळखून दाखविला. या दोन्ही चळवळींना योग्य बायबलाधिष्ठित कार्यपद्धतीविषयीच्या वादाचा

सामना करावा लागतो, जो त्या चळवळींचे प्रतिनिधी आणि त्या वादाच्या प्रक्रियेदरम्यान ज्यांना मागे टाकले जात आहे अशा पूर्वीच्या निवडलेल्या लोकांमध्ये घडून येतो.

पहिल्या देवदूताच्या इतिहासातील राखणदारांनी ज्याचा बचाव करावयाचा होता तो संदेश म्हणजे त्या सत्यांची ओळख (मिलरची रत्ने) होय, जी अखेरीस १८४३ आणि १८५० च्या दोन पवित्र तक्त्यांवर प्रतिपादित झाली होती. वादविवादाच्या प्रक्रियेत अशी एक निराशा येणार होती की जिने परस्परविरोधी अशा दोन वर्गांपासून विभक्तता दर्शविली, आणि विश्वासूंना अधिक गाढ समर्पणासाठी एक आह्वान दिले.

त्यानंतर हबक्कूक मूलभूत सत्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत सहभागी असलेल्या त्या दोन वर्गांमधील भेद ओळखून दाखवितो. ही परीक्षा प्रक्रिया, ज्यामध्ये २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी शांत झालेल्या त्या दोन वर्गांतील वादाचा समावेश होता, ती नेमकी तेथेच समाप्त झाली जिथे हबक्कूक अध्याय दोन समाप्त होतो.

परंतु परमेश्वर आपल्या पवित्र मंदिरात आहे; त्याच्या समोर सर्व पृथ्वीने मौन धरावे. हबक्कूक २:२०.

प्रभु अचानक आपल्या मिलराइट मंदिरात प्रवेशले, आणि त्या वेळी संपूर्ण पृथ्वीने शांत राहावयास हवे होते, कारण प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्ताचा दिवस आला होता आणि मृतांचा न्याय आरंभ झाला होता. हबक्कूक अध्याय दोनमधील भविष्यवाणीचा इतिहास २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी समाप्त झाला, आणि येशू एखाद्या गोष्टीच्या अंताची ओळख नेहमीच एखाद्या गोष्टीच्या आरंभाशी करतो. पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडवून टाकण्याच्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या दोन दृष्टान्तांचा आरंभ, आणि पवित्रस्थान व सैन्य यांच्या पुनःस्थापनेच्या दृष्टान्ताचा आरंभ, एकत्र झाला, परंतु दोनशे वीस वर्षांनी विभक्त झाला; आणि जेव्हा ते समाप्त झाले, तेव्हा त्यांची समाप्ती हबक्कूक अध्याय दोन, पद वीस मध्ये दर्शविल्याप्रमाणे ओळखली गेली.

लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी अनेक भविष्यवाण्या पूर्ण होतील. त्या भविष्यवाण्यांपैकी एक म्हणजे हबक्कूक अध्याय दोनमध्ये दर्शविल्याप्रमाणे दर्शनाचा विलंब होणे. हबक्कूक अध्याय दोन पहिल्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीचा अनुभव ओळख करून देतो. या दोन्ही चळवळींसमोर योग्य बायबलाधारित पद्धतीविषयीचा वाद उभा राहतो, आणि हा वाद त्या चळवळींच्या प्रतिनिधींमध्ये व प्रक्रियेदरम्यान मागे टाकल्या जात असलेल्या पूर्वी निवडलेल्या लोकांमध्ये घडून येतो.

तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासातील पहारेकऱ्यांनी ज्याचा बचाव करावयाचा आहे तो संदेश म्हणजे त्या सत्यांची (मिलरची रत्ने) ओळख होय, जी शेवटी १८४३ आणि १८५० च्या दोन पवित्र तक्त्यांवर प्रतिनिधित्व करण्यात आली. वादविवादाच्या प्रक्रियेत एक निराशा आली, जिने त्या दोन विरोधी वर्गांमधील विभाजन दर्शविले, आणि विश्वासूंना अधिक गहन समर्पणाचे आवाहन केले. त्यानंतर हबक्कूक मूलभूत सत्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेत सहभागी असलेल्या त्या दोन वर्गांतील भेद ओळखतो. दोन वर्गांतील वादविवादाद्वारे दर्शविली गेलेली ती परीक्षेची प्रक्रिया, हबक्कूक अध्याय दोन जिथे समाप्त झाला त्याच ठिकाणी, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्याच्या वेळी पूर्णतः समाप्त होईल.

परमेश्वर आपल्या पवित्र मंदिरात आहे; त्याच्या समोर सर्व पृथ्वीने स्तब्ध राहावे. हबक्कूक २:२०.

प्रभु एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिरात अचानक प्रवेश करील, आणि मग सर्व पृथ्वी शांत राहील; कारण प्रतिरूप प्रायश्चित्तदिन हा जिवंतांच्या न्यायापर्यंत येईल. हबक्कूक अध्याय दोनची भविष्यवाणीतील इतिहास लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्यात समाप्त होतो, आणि येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट हा दुसऱ्या गोष्टीच्या प्रारंभाशी ओळखतो.

जिवंत लोकांचा न्याय ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी आरंभ झाला, परंतु न्याय ही एक प्रक्रिया आहे. ती प्रक्रिया देवाच्या घराण्यापासून सुरू होते, आणि नंतर अशा बिंदूपर्यंत पोहोचते की न्याय देवाच्या घराण्याबाहेर असणाऱ्यांवर येतो. न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती पाडल्या गेल्या तेव्हा, यरुशलेममधून जाऊन जे मंडळीत केलेल्या घृणास्पद कृत्यांमुळे,

तसेच देशात केलेल्या घृणास्पद कृत्यांमुळे उसासे टाकतात व आक्रोश करतात, अशांच्या कपाळांवर चिन्ह ठेवणाऱ्या मोहर लावणाऱ्या दूताने दर्शविलेला न्याय आरंभ झाला. लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी ख्रिस्ताने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिराची उभारणी करण्याचे कार्य पूर्ण केलेले असेल, आणि संहारक दूत यरुशलेमवर न्याय आणतील.

त्यानंतर एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण ध्वज म्हणून उंचावले जातात, आणि जीवितांचा न्याय दुसऱ्या कळपासाठी आरंभ होतो, जो दानियेल अध्याय अकरा, पद एकेचाळीसमध्ये एदोम, मोआब आणि अम्मोनच्या संततीतील प्रमुख यांच्या द्वारे प्रतिपादित आहे.

पहिल्या देवदूताच्या मिलेराइट चळवळीचा विचार केला असता किंवा तिसऱ्या देवदूताच्या सामर्थ्यशाली चळवळीचा, सुधारक चळवळीचा संपूर्ण इतिहास हा सत्याच्या वाढत्या प्रकटीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतो, जे पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावात परिपूर्णतेस पोहोचते. पवित्र आत्म्याचा हा वर्षाव हा शेवटच्या दिवसांच्या भविष्यवाण्यांचा केंद्रबिंदू आहे. म्हणूनच मूर्ख कुमारिकांकडे तेल नाही आणि शहाण्यांकडे आहे. ते तेल म्हणजे पाऊस होय.

ते म्हणतात, जर एखाद्या पुरुषाने आपल्या पत्नीचा त्याग केला, आणि ती त्याच्यापासून जाऊन दुसऱ्या पुरुषाची झाली, तर तो पुन्हा तिच्याकडे परतेल काय? तो देश फारच अपवित्र होणार नाही काय? परंतु तू अनेक प्रियकरांबरोबर व्यभिचार केला आहेस; तरीही माझ्याकडे पुन्हा ये, असे परमेश्वर म्हणतो. आपले डोळे उंच स्थळांकडे उचलून पाहा, असे कोणते ठिकाण आहे जिथे तू शय्यासंग केलेला नाहीस? मार्गावर तू त्यांच्यासाठी बसलीस, जशी अरण्यातील अरब बसतो; आणि तू आपल्या व्यभिचारांनी व आपल्या दुष्टतेने देशाला अपवित्र केले आहेस. म्हणून सरी रोखून धरल्या गेल्या आहेत, आणि उत्तर पाऊस झाला नाही; आणि तुझे कपाळ वेश्येच्या कपाळासारखे झाले, तुला लाज वाटण्यास तू नकार दिलास. आता यापुढे तू मला हाक मारणार नाहीस काय, 'माझ्या पित्या, तू माझ्या तारुण्याचा मार्गदर्शक आहेस'? यिर्मया 3:1-4.

या उताऱ्यात (आणि सर्व संदेषे शेवटच्या दिवसांविषयी बोलतात), देव ओळख करून देतो की त्याच्या लोकांनी व्यभिचारिणीप्रमाणे वर्तन केले आहे, इतके की त्यांना वेश्येचे कपाळ प्राप्त झाले आहे. शेवटच्या दिवसांतील वेश्या म्हणजे पोपशाही सत्ता होय, आणि कपाळ हे जाणूनबुजून केलेल्या निर्णयाचे प्रतीक आहे. शेवटच्या दिवसांतील देवाचे लोक दुष्ट आहेत, तरीही देव अंतिम हाक देत आहे, जरी ते अशा बिंदूपर्यंत पोहोचले आहेत की त्यांनी वेश्येप्रमाणेच तोच निर्णय स्वीकारला आहे. त्यांनी चौथ्या पिढीद्वारे दर्शविलेला असा स्वभाव विकसित केला आहे, ज्यामध्ये ते यहेज्केल अध्याय आठच्या चौथ्या पिढीत दर्शविल्याप्रमाणे सूर्याची उपासना करण्यास तयार झाले आहेत.

"नैतिक अंधकाराच्या मध्यभागी खरा प्रकाश तेजाने प्रकट होण्याची वेळ आली आहे. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश जगात पाठविण्यात आला आहे, ज्यामध्ये मनुष्यांना त्यांच्या कपाळांवर किंवा त्यांच्या हातांवर पशूची किंवा त्याच्या प्रतिमेची छाप स्वीकारू नये असा इशारा देण्यात आला आहे. ही छाप स्वीकारणे म्हणजे पशूने जसा निर्णय केला तसाच निर्णय करणे, आणि देवाच्या वचनाच्या प्रत्यक्ष विरोधात त्याच विचारसरणीचे समर्थन करणे होय. जे कोणी ही छाप स्वीकारतात त्यांच्याविषयी देव म्हणतो, 'तोही देवाच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसातून पिईल, जो त्याच्या संतापाच्या प्याल्यात अविमिश्र ओतला गेला आहे; आणि पवित्र देवदूतांसमक्ष व कोकऱ्याच्या समक्ष त्याला अग्नी व गंधक यांद्वारे यातना दिल्या जातील.'" Review and Herald, July 13, 1897.

यिर्मया शेवटच्या काळातील देवाच्या लोकांची ओळख अशी करीत आहे की, त्यांच्याकडे आधीपासूनच त्या वेश्येचे कपाळ आहे. ते पशूची खूण स्वीकारण्याच्या उंबरठ्यावर आहेत, कारण ते "दुष्ट" आहेत. आत्ताच उद्धृत केलेल्या उताऱ्यात सिस्टर व्हाईट पुढे असे म्हणतात:

"जर सत्याचा प्रकाश तुमच्यासमोर मांडला गेला असेल, ज्यामुळे चौथ्या आज्ञेतील शब्बाथ प्रकट होतो, आणि देवाच्या वचनात रविवारपालनासाठी कोणताही आधार नाही हे दाखविले गेले असेल, आणि तरीसुद्धा तुम्ही त्या खोल्या शब्बाथाला चिकटून राहता, देव ज्याला 'माझा पवित्र दिवस' म्हणतो त्या शब्बाथाला पवित्र मानण्यास नकार देता, तर तुम्ही पशूची खूण स्वीकारता. हे कधी घडते?—जेव्हा तुम्ही त्या फर्मानाचे पालन करता जे

तुम्हाला रविवारी श्रमापासून विरत राहण्याची व देवाची उपासना करण्याची आज्ञा देते, आणि त्याचवेळी तुम्हाला माहीत असते की रविवार हा सर्वसामान्य कामकाजाचा दिवस यापलीकडे काही आहे असे दाखविणारा एकही शब्द बायबलमध्ये नाही, तेव्हा तुम्ही पशूची खूण स्वीकारण्यास संमती देता आणि देवाच्या शिक्क्यास नकार देता. जर आपण ही खूण आपल्या कपाळावर किंवा आपल्या हातावर स्वीकारली, तर आज्ञाभंग करणाऱ्यांविरुद्ध घोषित केलेले न्यायनिर्णय आपल्यावर अवश्य येतील. परंतु जिवंत देवाचा शिक्का त्यांच्यावर ठेवला जातो जे प्रभूचा शब्बाथ विवेकबुद्धीपूर्वक पाळतात.”

“आणि देवाने पाहिले की पृथ्वीवर मनुष्याची दुष्टता फार मोठी झाली आहे, आणि त्याच्या हृदयातील विचारांच्या कल्पना सतत केवळ वाईटच आहेत.... पृथ्वी देखील देवासमोर भ्रष्ट झाली होती, आणि पृथ्वी हिंसाचाराने भरली होती.... आणि देवाने नोहाला सांगितले, सर्व देहाचा अंत माझ्यापुढे आला आहे; कारण त्यांच्या द्वारे पृथ्वी हिंसाचाराने भरली आहे; आणि पाहा, मी त्यांचा पृथ्वीसह नाश करीन.’ त्यांना नष्ट केले जाणार होते, कारण त्यांनी ती पृथ्वी भ्रष्ट केली होती जी देवाने नीतिमान लोकांनी उपभोगावी म्हणून निर्माण केली होती.”

“जसे नोहाच्या दिवसांत होते,’ ख्रिस्ताने घोषित केले, ‘तसेच मनुष्यपुत्राच्या दिवसांतही होईल.’ आणि तसे नाही काय? जो कोणी दैनंदिन वृत्तपत्रांकडे पाहिल, त्याला अपराधांची एक मोठी यादी दिसेल—मद्यपान, चोरी, दरोडा, अपहार, खून. कधी कधी संपूर्ण कुटुंबांची हत्या केली जाते, जेणेकरून एखाद्या मनुष्याची त्याची नसलेली संपत्ती किंवा मालमत्ता मिळविण्याची इच्छा पूर्ण होऊ शकेल. मनुष्य उघडपणे देवाच्या आज्ञांकडे दुर्लक्ष करीत असल्यामुळे, जग खरोखरच नोहाच्या दिवसांसारखे होत चालले आहे.” Review and Herald, July 13, 1897.

यिर्मया शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या त्या लोकांची ओळख करून देत आहे, जे सूर्यापुढे नतमस्तक होण्याच्या बेतात आहेत; आणि असे करताना तो असे ओळखतो की, “पाऊस रोखून धरला गेला आहे, आणि उत्तरकालीन वर्षाव झाला नाही; आणि तुझे कपाळ वेश्येसारखे झाले होते; तू लाज मानण्यास नकार दिलास.” शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांतील “दुष्ट” लोकांना उत्तरकालीन वर्षाव मिळत नाही, आणि ते लाज मानण्यास नकार देतात, कारण त्यांचे विचार नोहाच्या इतिहासाने दर्शविल्याप्रमाणे, आणि तसेच यहेज्केल अध्याय आठमधील दुसऱ्या घृणास्पद कृत्यातील चित्रमय कोठड्यांनी दर्शविल्याप्रमाणे, सतत वाईट झाले आहेत.

यिर्मया शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांतील निर्लज्ज दुष्टांना त्यांच्या “तारुण्याच्या” “मार्गदर्शकाकडे” त्या “काळापासून” “आक्रोश” करण्याकडे निर्देश करतो. अॅडव्हेंटिझमच्या तारुण्याचा मार्गदर्शक म्हणजे हबक्कूकच्या दोन पट्ट्या आणि त्यांवर दर्शविलेले रत्न होते. शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांतील दुष्टांवर अनंतकाळचा मृत्यू आणणार असलेल्या त्या दुष्टतेतून बाहेर पडण्याची एकमेव आशा म्हणजे आरंभी मार्गदर्शक असलेल्या त्या देवाकडे आक्रोश करणे होय; आणि तो आरंभ 1798 मध्ये आलेल्या “अंतकाळी” झाला.

पहिल्या किंवा तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासातील प्रश्न हा आहे की तुम्ही उत्तरकालीन पाऊस स्वीकारता की स्वीकारत नाही. उत्तरकालीन पावसाची सुरुवात ११ सप्टेंबर २००१ रोजी राष्ट्रे क्रोधित झाली तेव्हा झाली.

“त्या वेळी, तारणाचे कार्य समाप्तीकडे येत असताना, पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील; तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी ‘उत्तरकालीन पाऊस,’ अथवा प्रभूच्या उपस्थितीतून येणारा ताजेतवानेपणा, येईल, ज्यायोगे तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य प्राप्त होईल, आणि सात शेवटच्या आपत्ती ओतल्या जातील त्या काळात संतजन उभे राहण्यास सिद्ध होतील.” Early Writings, 85.

“उत्तरवर्षाव,” ज्याला “ताजेतवानेपणा” असेही ओळखले जाते, तो त्या वेळी सुरू झाला जेव्हा राष्ट्रे क्रोधित झाली; आणि त्याच वेळी “तारणाचे कार्य” संपत येऊ लागले. प्रकटीकरण सातमधील चार देवदूत चार वारे आवरून धरतात, जोवर एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब करण्याचे कार्य पूर्ण होत नाही; आणि येहेज्केल अध्याय नऊमध्ये, हे कार्य अशा देवदूतांनी दाखविले आहे की जे यरुशलैममध्ये घडणाऱ्या घृणास्पद गोष्टींवर उसासे

टाकणाऱ्यांच्या व विलाप करणाऱ्यांच्या कपाळांवर खूण करतात. ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी, देवदूतांनी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या कपाळांवर खूण ठेवण्याच्या समाप्तीच्या कार्यास आरंभ केला.

तिसऱ्या देवदूताचे समारोपाचे कार्य उत्तरकालीन पावसाच्या ओतण्यात पूर्ण केले जाते; ज्याला “शांतिदायक ताजेपणा” असेही म्हटले जाते, आणि तो एक संदेश आहे.

ज्याला त्याने म्हटले, “हाच तो विसावा आहे, ज्याने तुम्ही श्रांतांना विसावा देऊ शकता; आणि हाच तो ताजेपणा आहे”; तरीही त्यांनी ऐकण्याची इच्छा केली नाही. यशया २८:१२.

यशयामध्ये ते ज्या संदेशास ऐकण्यास नकार देतात, तोच संदेश तोतऱ्या जिभांद्वारे सांगितला जातो, आणि “ओळीवर ओळ” या पद्धतीचे प्रतिनिधित्व करणारा परीक्षेचा संदेश आहे.

परंतु परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी नियमावर नियम, नियमावर नियम; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे, असे झाले; यासाठी की ते जाऊन मागे पडावेत, आणि तुटून जावेत, आणि पाशात अडकावेत, आणि धरले जावेत. म्हणून, हे यरुशलेममधील या लोकांवर राज्य करणाऱ्या उपहासक पुरुषांनो, परमेश्वराचे वचन ऐका. कारण तुम्ही म्हटले आहे, आम्ही मृत्यूबरोबर करार केला आहे, आणि अधोलोकाबरोबर आमची संधी झाली आहे; जेव्हा प्रचंड फटका ओसंडून जाईल, तेव्हा तो आमच्यावर येणार नाही; कारण आम्ही असत्याला आमचे आश्रयस्थान केले आहे, आणि कपटाखाली आम्ही स्वतःला लपवून ठेवले आहे. यशया २८:१३-१५.

परमेश्वराचे वचन, जे विश्रांती व ताजेतवानेपणाचा (उत्तरकालीन पाऊस) संदेश आहे, आणि जे त्यांना “जावो, आणि मागे पडो, आणि मोडले जावो, आणि सापळ्यात अडकविले जावो, आणि पकडले जावो” असे घडविते, ते “त्या थट्टेखोर मनुष्यांना, जे यरुशलेममधील या लोकांवर राज्य करितात,” दिले जाते. यरुशलेम हे ते ठिकाण आहे जिथे देवदूत उसासे टाकणाऱ्यांवर व आक्रोश करणाऱ्यांवर चिन्ह करितात, आणि ज्येष्ठ पुरुष, ज्यांनी आपल्या विश्वासाचा विश्वासघात केला आहे, तेच प्रथम पडतात.

“सुटकेची खूण त्या लोकांवर ठेवण्यात आली आहे ‘जे सर्व घडत असलेल्या घृणास्पद कृत्यांसाठी उसासे टाकतात व आक्रोश करतात.’ आता मृत्यूचा दूत पुढे जातो, ज्याचे प्रतिनिधित्व यहेज्केलाच्या दर्शनातील वध करण्याची शस्त्रे हातात असलेल्या पुरुषांनी केले आहे, ज्यांना ही आज्ञा देण्यात आली आहे: ‘म्हातारे आणि तरुण, कुमारिका, लहान मुले, आणि स्त्रिया—सर्वांचा पूर्णपणे वध करा; परंतु ज्यांच्यावर ती खूण आहे अशा कोणत्याही मनुष्याजवळ जाऊ नका; आणि माझ्या पवित्रस्थानापासून आरंभ करा.’ संदेष्टा म्हणतो: ‘ते त्या वृद्ध पुरुषांपासून आरंभ करू लागले जे घरासमोर होते.’ यहेज्केल ९:१-६. विनाशाचे कार्य त्यांच्यामध्ये सुरू होते ज्यांनी स्वतःला लोकांचे आध्यात्मिक रक्षक असल्याचा दावा केला आहे. खोटे पहारेकरी सर्वप्रथम पडतात. दया करण्यास किंवा कोणाला वाचविण्यास कोणीही नाही. पुरुष, स्त्रिया, कुमारिका, आणि लहान मुले—सर्व एकत्र नाश पावतात.” The Great Controversy, ६५६.

पुढील लेखात, १९८९ मध्ये आलेल्या ज्ञानवृद्धीचा आपण पुढेही विचार करणार आहोत.

“जो पृष्ठभागाच्या आड पाहतो, जो सर्व मनुष्यांची अंतःकरणे वाचतो, तो ज्यांना महान प्रकाश लाभला आहे त्यांच्याविषयी म्हणतो: ‘ते त्यांच्या नैतिक व आध्यात्मिक स्थितीमुळे व्यथित व स्तब्ध झालेले नाहीत.’ होय, त्यांनी आपलेच मार्ग निवडले आहेत, आणि त्यांच्या आत्म्यास त्यांच्या घृणास्पद कृत्यांत आनंद वाटतो. ‘मीही त्यांच्या भ्रमांची निवड करीन, आणि त्यांच्या भीती त्यांच्यावर आणीन; कारण मी हाक मारली तेव्हा कुणीही उत्तर दिले नाही; मी बोललो तेव्हा त्यांनी ऐकले नाही; परंतु त्यांनी माझ्या दृष्टीसमोर वाईट केले, आणि ज्यात मला आनंद नव्हता तेच त्यांनी निवडले.’ ‘देव त्यांच्यावर प्रबळ भ्रम पाठवील, जेणेकरून त्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवावा,’ कारण ‘त्यांनी तारण मिळावे म्हणून सत्याच्या प्रेमाचा स्वीकार केला नाही,’ ‘तर अधर्मात आनंद मानला.’ यशया ६६:३, ४; २ थेस्सलनीकाकरांस २:११, १०, १२.

“स्वर्गीय शिक्षकाने विचारले: ‘तुम्ही योग्य पायावर बांधकाम करीत आहात आणि देव तुमची कृत्ये स्वीकारतो, असा दिखावा करण्यापेक्षा मनाला फसविणारी अधिक बलवान भ्रांती कोणती असू शकते, जेव्हा प्रत्यक्षात तुम्ही अनेक गोष्टी सांसारिक नीतीनुसार करीत आहात आणि यहीवाविरुद्ध पाप करीत आहात? अहो, ही किती मोठी फसवणूक आहे, किती मोहक भ्रांती आहे, जी त्या मनांवर अधिकार गाजवते जेव्हा जे लोक एकदा सत्य जाणून होते, ते भक्तीच्या रूपालाच तिचा आत्मा व सामर्थ्य समजून चूक करतात; जेव्हा ते असे समजतात की ते धनवान आहेत, संपत्तीने समृद्ध झाले आहेत, आणि त्यांना कशाचीही गरज नाही; परंतु प्रत्यक्षात त्यांना सर्व गोष्टींची गरज आहे.’” Testimonies, volume 8, 249, 250.